

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 113/2020
25.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници по тужби тужиоца ЈП Дирекција за грађевинско земљиште и изградњу Београда, Београд, против туженог „Аутопијаца“ ДОО Младеновац, чији је пуномоћник Милош Лазаревић, адвокат у ..., ради дуга, вредност предмета спора 38.382.971,64 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1850/18 од 31.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 25.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 1850/18 од 31.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 2271/17 од 17.01.2018. године у ставу првом изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе повећањем тужбеног захтева на износ од 38.382.971,64 динара. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу плати износ од 38.382.971,64 динара, као и законску затезну камату на износ од 30.109.726,89 динара од 26.07.2017. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 799.625,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 1850/18 од 31.10.2019. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу другом и трећем изреке.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11 ... 18/20), и одлучио да ревизија туженог није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности.

Према утврђеним чињеницама, дана 21.09.2014. године тужилац, „АутоСрбија“ ДОО, као инвеститор, привредно друштво „Аутокобест“ и тужени као јемаци платци су закључили Уговор број 56691, којим се инвеститор обавезао да тужиоцу плати накнаду за уређивање грађевинског земљишта за објекат 3 и 4 који су саграђени на катастарским парцелама 11614/9, 11614/1 КО Вождовац без грађевинске дозволе. Обавеза инвеститора је да исплати уговорену накнаду у износу од 54.329.217,34 динара на рате у периоду од 60 месеци, док се тужени као јемац платац обавезао да плати износ од 48.896.295,34 динара у 59 рата од по 828.750,77 динара са припадајућом валоризацијом најкасније до 15. у месецу почев од 01.10.2011. године до 15.08.2016. године. Вештачењем од стране вештака економске струке, утврђено је да тужени није измирио дуг у износу од 38.382.971,64 динара и то износ од 30.109.762,89 динара представља главни дуг, а износ од 8.273.244,75 динара законску затезну камату обрачунату до 25.07.2017. године. Такође је утврђено да су решењем надлежног органа од 22.12.2011. године, одобрени изведени радови на предметним објектима и да је наведено решење потврђено решењем Градског већа Града Београда од 28.06.2012. Затим је пресудом Управног суда У 13388/12 од 20.05.2014. године, наведено решење поништено и предмет враћен на поновно одлучивање. У поновном поступку Градско веће је донело решење 17.07.2014. године којим је усвојило жалбу ТП „Младост турист“ АД, поништило наведено првостепено решење и предмет вратило првостепеном органу на поновни поступак.

На основу овако утврђених чињеница, првостепени суд је применом одредаба чл. 997., 1004., 277. и 279. Закона о облигационим односима, усвојио тужбени захтев тужиоца. Према становишту нижестепених судова тужилац има право да од туженог захтева исплату доспелих, а неисплаћених рата накнаде за уређивање грађевинског земљишта, будући да је као јемац платац одговоран за обавезу инвеститора „АутоСрбија“ ДОО, коју није измирио, нити је обавеза престала на неки други законом предвиђен начин.

Према оцени Врховног касационог суда нижестепени судови су правилно применили материјално право када су нашли да је основан тужбени захтев тужиоца.

Неосновано се ревизијом наводи да је престала обавеза туженог као јемца, с обзиром да тужилац није пријавио потраживање у поступку стечаја које се спроводи над главним дужником „АутоСрбија“ АД Београд, реорганизацијом.

Уговором о јемству се јемац обавезује према повериоцу да ће испунити пуноважну и доспелу обавезу дужника, ако овај то не учини. Ако се јемац обавезао као јемац платац одговра повериоцу као главни дужник за целу обавезу и поверилац може захтевати њено испуњење било од главног дужника било од јемца или од обојице у исто време. Смањење обавезе главног дужника у стечајном поступку не повлачи са собом и одговарајуће смањење јемчеве обавезе, те јемац одговара повериоцу за цео износ своје обавезе. На то упућује одредба члана 1007. став 2. Закона о облигационим односима. Одредбом члана 156. став 3. тачка 1. Закона о стечају („Сл. гласник РС“, бр. 104/09...83/13) предвиђено је да ће потраживање поверилаца која нису обухваћена планом реорганизације бити намирена на исти начин и под истим условима као

потраживање других поверилаца исте класе. Следи да поверилац који није пријавио потраживање, односно поверилац чије потраживање није обухваћено планом реорганизације не губи право да то своје потраживање оствари, како неосновано тврди ревидент, али у односу на главног дужника само под условима који су тим планом предвиђени.

Сагласно изнетом, тужени као јемац платац је и даље у обавези да тужиоцу плати дуговани износ. Сагласно одредби члана 1004. став 3. Закона о облигационим односима он одговара повериоцу као главни дужник за целу обавезу. Отуда поверилац може захтевати њено испуњење од туженог, независно од чињенице да ли је то потраживање обухваћено планом реорганизације главног дужника, те да ли је обухваћеном у мањем обиму или су предвиђени другачији рокови доспелости.

Стога је првостепени суд правилном применом одредаба материјалног права обавезао туженог да тужиоцу плати утужени износ, те је другостепена пресуда правилна.

У ревизији се понављају наводи које је тужени истицао и у жалби, да је престанком важења Закон о легализацији објеката који је био на снази у време закључења уговора отпао основ обавезивања туженог, јер поступак легализације није окончан. О ови наводима другостепени суд се изјаснио и дао разлоге за њихово неприхватање, које ревизијски суд прихвата и неће их понављати, позивом на одредбу члана 414. став 2. Закона о парничном поступку.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је одбио ревизију туженог као неосновану на основу члана 414. Закона о парничном поступку.

Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић